

BROEDERS VAN LIEFDE

R.S. 101

Rome, 29 november 2020

Beminde Medebroeders
Beste Aangesloten Leden,

Voor ons gelovigen biedt het meeleven met het liturgisch jaar een unieke gelegenheid om de kerkelijke feesten een betekenisvolle plaats te geven in ons leven. Het zijn niet zomaar historische feesten, maar zoals het ganse Evangelie en het leven van Jezus Christus zelf, blijven het uitnodigingen om deze te actualiseren in onze tijd en op de plaats waar we leven en werken.

Zo is de advent die we nu ingaan een uitgelezen moment om tegelijk achteruit en vooruit te kijken. We bezinnen ons over het burgerlijk jaar dat naar zijn einde loopt en over het nieuwe liturgische jaar dat een aanvang neemt.

Het thema van ons generale kapittel van 2018 blijft in veel opzichten meer dan opvorderend. "Wees radicaal in de profetie als gewijde mannen in de missie van de caritas." We kunnen niet

anders dan bij het einde van 2020 ons de vraag te stellen of we inderdaad voldoende radicaal zijn geweest in onze profetische opdracht als Broeders van Liefde en dat heel speciaal in onze missie van de caritas.

Maar vooraleer daarop in te gaan, dienen we even te verwijlen bij de wel bijzondere situatie waarin we ons bevonden en nog altijd bevinden en waarmee het jaar 2020 in de geschiedenis zal geboekstaafd blijven: een wereldwijde schok die de covid-pandemie heeft veroorzaakt en die alle plannen grondig in de war heeft gestuurd. Mensen in de zorg werden en worden geconfronteerd met een meer dan zware uitdaging en verdienen dan ook onze volle waardering voor hun onverdroten inzet. Maar onze gedachten gaan ook uit naar allen die besmet werden, die ernstig ziek werden en zelfs overleden, meestal in de grootste eenzaamheid van een ziekenhuis omringd met medisch-technische apparatuur. De verplichte isolaties blijven een zware druk leggen op het psychisch beleven van velen, vooral ouderen en mensen met een psychiatrische aandoening en mensen met een beperking. En we vergeten natuurlijk niet de economisch-financiële impact dat die bij velen heeft veroorzaakt. Er werd tevens veel gevraagd aan leerkrachten om met nieuwe vormen van onderwijs te experimenteren en we kunnen niet ontkennen dat voor vele jongeren het gecreëerde afstandsonderwijs niet steeds bevorderlijk was voor hun verdere ontwikkeling. Eén van de grote pijnpunten blijft het moeten missen van de vele sociale contacten waaraan we gewoon zijn en waaraan nu strenge beperkingen zijn opgelegd. Het verplicht aan huis werken, de skype- en zoomvergaderingen die de fysieke vergaderingen moesten vervangen, kunnen misschien wel efficiënt zijn, maar ergens blijven we erin de levende contacten missen. Op sommige plaatsen werden alle religieuze diensten

verboden, zodat mensen op het moment dat ze extra nood hebben aan spirituele ondersteuning verstoken bleven van de sacramenten.

Terugkijken op het jaar dat ten einde loopt kan niet zonder dit te kaderen in deze wereldwijde pandemie waarmee we allemaal op de één of andere wijze mee werden en nog steeds worden geconfronteerd. Vele plannen die we koesterden moesten in de koelkast bewaard worden, en tegelijk stonden we plots voor totaal onverwachte uitdagingen en nieuwe vragen. Maar toch moeten we ons de vraag durven stellen of wij ondanks en ook tijdens deze bijzondere tijden, voldoende Gods liefde hebben laten schijnen in onze directe omwereld doorheen onze missie van de caritas. Hebben we ons nog meer dan voorheen laten oproepen tot een grotere solidariteit met hen die in nood zijn en die op onze caritas rekenen? Er was geen deel in de congregatie die niet getroffen werd door de pandemie. Hebben we mekaar daarin voldoende ondersteund en ons daarin echt als congregatie gemanifesteerd, of hebben we het teveel aan een ieder-voor-zich-mentaliteit overgelaten? In bepaalde regio's werd men nog eens extra geteisterd door overstromingen en vernietigende tyfoons. Hier mag ik heel speciaal onze groep "Vrienden van de Broeders van Liefde" uit België vermelden die onmiddellijk bereid was om financieel bij te springen. Het doet deugd deze solidariteit van derden buiten de congregatie te mogen ervaren.

Allen hebben we deze tijd van onzekerheid, van grotere isolatie, van het niet kunnen verderzetten van onze geplande activiteiten op onze eigen persoonlijke wijze beleefd. Werd het een tijd van grotere diepgang, van groeiend besef dat we toch niet zo machtig zijn, waarbij onze hoogmoed een flinke deuk kreeg, maar tegelijk van een groter vertrouwen in Gods genade en zijn Voorzienigheid?

Hebben we meer tijd gebruikt voor bezinning, voor gebed, ja, om ons nog meer open te stellen voor Gods liefde, ons nog meer te laten beschijnen door Gods liefde en geleidelijk aan de woorden van Jezus tot ons te laten doordringen die Hij sprak wanneer het stormde op het meer: “Kleingelovige, wees niet bang”? En hebben we dit groeiend vertrouwen in God en zijn Voorzienigheid ook gedeeld met anderen: onze medebroeders, onze aangesloten leden, onze medewerkers, hen die we dienen en die we mogen ontmoeten? Hebben we meer kunnen investeren in ons gemeenschapsleven en hebben we daarbij misschien opnieuw de grote waarde herontdekt om als broeders te mogen samenleven? In Rome was dit alvast één van de grote positieve ervaringen tijdens de bijna drie maanden durende lockdown, waarbij we met 25 broeders en priesters op een echt vernieuwende wijze met mekaar hebben samengeleefd en ook gezamenlijke activiteiten hebben ontwikkeld die voorheen ondenkbaar waren. Het gelukkig kunnen verderzetten van de gezamenlijke liturgische vieringen heeft ons daarbij enorm ondersteund.

Laten we deze adventstijd die ons is geschonken aanwenden om ons te laten confronteren met deze vragen en daarop eerlijke antwoorden te geven.

Maar we kijken ook vooruit, en de advent bereidt ons voor op het grootste gebeuren in de mensengeschiedenis: de menswording van God zelf, waarmee het aanschijn van de aarde grondig werd veranderd en de mens een goddelijke statuut ontving. Hoe kunnen we deze totaal vernieuwende menswording ook in ons leven, in onze gemeenschap, in gans de congregatie aanwezig brengen en daardoor echt nieuw leven in de congregatie en via de congregatie in de wereld brengen?

Het is een moment waarbij we worden uitgenodigd om ons charisma als Broeders van Liefde op een nog krachtiger en intenser wijze te beleven, en dit zonder compromissen. “Wees radicaal in de profetie”, klonk het eerste deel van het thema van ons laatste kapittel. Laten we dit tijdens het nieuwe jaar ten volle waarmaken. De wereld heeft niets aan meelopers, maar kijkt uit naar mensen die duidelijke taal spreken en daden stellen die opwekken, en misschien in bepaalde omstandigheden ook tegenwerking veroorzaken. Maar dat is nu eenmaal het lot van profeten. De woorden van de recent zalig verklaarde 15-jarige Carlo Acutis zijn me hierbij zeer dierbaar: “Ieder mens wordt als een origineel geboren, maar velen sterven als een fotokopie.” Ons charisma van de caritas biedt ons de gelegenheid om originele antwoorden te geven op de vele uitdagingen waarmee we vandaag geconfronteerd worden en we mogen deze antwoorden omwille van mogelijke tegenwerking niet uit de weg gaan. Vanuit ons charisma zal het blijven gaan over de verdediging en de bescherming van de menswaardigheid van de meest kwetsbaren in de maatschappij. We moeten blijven meewerken aan de bevordering van hun “menswording”. “Boeien breken” blijft onze opdracht bij mensen die het slachtoffer zijn van discriminatie, van marginaliseren omwille van extreme armoede, ziekte, beperking, kwetsbaarheid. “Nooit verloochen je hen”, om het met een zin uit onze leefregel te herhalen.

De financiële moeilijkheden waarmee we zowel extern als intern worden geconfronteerd tijdens deze bijzondere tijden moeten ons oproepen tot een nog grotere solidariteit. Laten we ons gemeenschappelijk verantwoordelijk voelen voor de verdere groei en uitbouw van de ganse congregatie en graag delen met hen die met heel veel minder moeten rondkomen. Laat het onze sterkte zijn

als internationale congregatie en alle overdreven zorgen voor het zelfbehoud ondergeschikt maken aan een terechte zorg voor het leven van de ganse congregatie. Een over-bekommernis voor het financiële kan een gevaarlijke valkuil zijn die ons door het kwade wordt aangeboden om zo onze aandacht voor wat essentieel is, namelijk de prioritaire zorg voor ons geestelijk en spiritueel leven, te verwaarlozen. Vergeten we de radicale woorden van Jezus niet: "Ge kunt niet God dienen en de mammon" (Lc. 16, 13). Mensen die uitsluitend met het geld bezig zijn verliezen heel vlug God uit het oog. Laten we ook dankbaar zijn dat we als congregatie gezegend worden met nieuwe roepingen, en laten we dan ook goed zorg voor hen dragen, opdat ze zowel spiritueel als professioneel goed voorbereid worden om de missie van de caritas op een authentieke wijze verder te behartigen. De toekomst ligt in hun handen, en daar zijn wij nu samen verantwoordelijk voor.

Onze missie van de caritas moet zijn vertaling blijven vinden de menselijke nabijheid. Caritas kan niet georganiseerd worden, maar heeft wel structuren en organisatievormen nodig waarin het kan ontwikkeld worden. Iedere vorm van management en ieder bezig zijn met structuren moet dan ook steeds voor ogen hebben dat we daarmee een betere ruimte kunnen creëren om de caritas te laten groeien en bloeien. Maar laten zij die zich vooral met het bestuur en het management moeten bezighouden toch nog aandacht behouden dat ze zelf ook concreet contact blijven houden met zieken, met armen, met mensen in nood. We moeten blijven weten in wiens dienst we staan! Ik herinner me hier de H. Vincentius, onze patroonheilige, die iedere middag een arme aan tafel uitnodigde om met hem de maaltijd te nemen, als herinnering dat het voor deze mensen was dat hij de rest van de dag heel druk bezig was.

Laat het dan ook iedere dag van 2021 kerstmis worden waarbij we ons laten grijpen door de menswording van God en waarbij we Gods menswording zelf verderzetten in de wijze waarop we Jezus een plaats geven in ons leven, ja, de ereplaats, en dat we Jezus brengen in de wereld, aan de mensen voor wie wij zorgen en die we mogen begeleiden en met wie we op stap gaan. We kunnen dit door een intenser gebedsleven waarbij we onze band met Jezus versterken. We kunnen dit door een inniger samenleven met mekaar waarbij we de broederlijke liefde laten groeien. En we kunnen dit door een nog grotere aandacht, respect en liefde voor hen die we mogen dienen door in hen Jezus zelf te ontmoeten. Hier mogen we onze geliefde Stichter Vader Triest aanhalen die zei: "We moeten in hen voor wie we zorgen Jezus zelf zien, ontmoeten en beminnen, en tegelijk moeten zij in ons Jezus zien en ontmoeten en dat doorheen onze liefde voor hen."

Beminde Medebroeders en beste Aangesloten Leden, ik wens u van ganser harte een zalige adventstijd als voorbereiding op Kerstmis en een blij verderzetten van de kerstvreugde die ons de Menswording bracht en dat doorheen het nieuwe jaar 2021.

Broederlijk genegen in de Heer,

A handwritten signature in black ink that reads "Br. René Stockman". The signature is written in a cursive style with a long, sweeping underline.

Br. René Stockman
Generale overste
Broeders van Liefde